

NŐVITÁZ

HETILAP A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

Előfizetési díj : **Vidékre postán**, vagy házhoz hordatva : Félévre (júliustól december végeig) 4 ft. uj pénz.
Negyed évre (júliustól szeptember végeig) 2 ft. uj péuz.

HEJ AZ A BERLIN!

Beszély BALÁZS SÁNDOR-tól.

(Folytatása.)

I.

Fekete Ferencz uram és Erzsikéje.

Míg a konok disznópásztor recsegő kürtjével ismét felveri az utcát, jó alkalmunk van elmondani még néhány szót a házi dolgokról.

Az öreg Fekete Ferencz uram, bár háza Abavár legcsendesebb és legszegegyebb külvárosában fekszik, melyet többnyire szerény földmives családok laknak, épen nem egyszerű paraszt ember csupán mint szomszédja jobbról is balról is; s bár most, az igazat megvallva, rákényszerülve van, hogy kis birtokát maga művelje, valaha azt inkább csak mulatságból tevő; s csupán boldogolt felesége kedvéért, ki esöndes faluban növekedvén, városban is a esöndet kereste, nem költözködött át valamely beljebb eső utczába, vagy épen a főpiaczra.

Lett volna módja benne, mert szép fizetést huzott, s meg is illette volna őt, mert tisztességes hivatalt viselt.

Titkár volt az erdélyi guberniumnál.

Miután azonban a jónak vége lett, bár módjában állott volna más czim alatt s más emberek közé ezután is feljárni, Abavár leg-

nagyobb épületébe, s talán a mi a fizetést illeti, még nagyobb öszvegekről irhatott volna nyugtatványokat: megköszönte a jó akaratot, s ezután a büszke ház helyett kijárt szerény kis földjére, s idegen szók helyett, miket ugy sem értett volna, örömes tebb hallgatá a madár csicsergést.

A mi kevés kellett a háztartásra, kikerült kis birtokából. Különben is nagyon szerény egy háztartás volt. Maga soha sem kedvelte a czifra hivalkodást, a kis Erzsike miatt sem sok árjegyzéket kellett fizetni; a mi pedig Sára asszonyt, meg Domokos gazdát illeti, mondhatni jó formán bér nélkül szolgáltak, s épen abban keresék fő büszkeségüket, hogy hát nem tartották magukat csupán „béres cselédeknek.”

Kopogó vén fejükkal hol is húzhatták volna meg magukat jobban mint e csendes tanyán, hol a hosszú idő, meg a szokás családi jogokat adott az egyedül állóknak?

Igy folytak a napok e kis házban esöndesen, egyhangon több mint tiz éven át. Hej, hogy oly könnyen változandó minden a világon!

II.

A kis Erzsike nem gyermek már többé.

A kis Erzsike könyekkel szemében s sohajjal és imával ajkain hajtotta fejét vánkósára, és imája foganatos volt. Jó anyja álmában megjelent, s megáldotta őt, épen mint öreg atyja jósolta.

S azért a mily szomoruan hunyta le szemeit, épen oly vidám volt ébredése.

Ajkain mosoly, szemében vidámság ragyogott, midőn az eperfákon csicsergő mádárzaj zajára fölébredt.

A legszebb nyári reggelek egyike volt. Erzsike néhány percz alatt kis kertjében termett, virágai között, hogy megöntözze őket mielőtt a forró sugarak elbádogyasztanák szegénykéket.

A kis lány nagyon szerette virágait.

De miként is ne szerette volna, hisz ezek voltak egyedüli barátnéi, testvérei, játszótársai. Ők képezték gondosságának egyedüli tárgyát; velük foglalkozva, öntözgetve ápolgatva őket töltötte azon hosszú magános órákat, midőn atyja a mezőn volt.

Nem is volt az egész városnegyedben oly gazdag és szép virágtábla mint az Erzsikeé. Hát még ha a gonosz Sára asszony nem pörölt volna minden lépésnyi földért; mintha bizony saláta, ugorka meg a krumpli számára nem hódított volna magának a nélkül is elég tágas helyet.

Fehér rózsát, piros rózsát képzelni sem lehetett szebbet mint a kis Erzsikeé, hortensziája szegfüje meg tejes violája pedig épen olyan volt, hogy még a virágkiállítás is dícsérő oklevelet kapott érte. Most is ott függ a nappaliban. Öreg apja rámába tétette.

A kis kert épen a Szamosra rugott, melynek csevegő habfodrai oly gyönyörködve nézegették boldog partjuk ékességeit, s úgy-úgy elmerültek a szép látványon, hogy egészen meglátták futásokat, s csak midőn a kis kert keskeny határát túllépték, s egy hosszan kinyúló fűzes elzárta sovár szemek elöl a kilátást, haragos zugással csak akkor iramodtak neki, hogy az elvesztett időt helyrehozzák. A bohók, pedig sirjokba siettek!

Könnyű volt tehát öntözgetni a virágokat, de a kis Erzsike még nagyobb fáradságot sem sajnált volna tudom, annyira szerette magános óráinak e hű társait.

Mindig nyájas arcczal, mindig vidám dallal köszöntötte őket, s midőn kis medencéjéből üdítő cseppeket zuhintott rájuk, oly nyájason, oly édesen csevegett mindegyikkel, hogy a kis virágok hálából egészen föltárták illatkelyheiket, s édes balzsammal töltötték el a léget körülötte.

E napon különösen gyöngéd volt hozzájuk, mert a szokottnál későbbén ébredett, s úgy tetszett neki mintha a virágok arcai panaszkodnának elhanyagoltatásuk felett.

Eldalolta nekik minden kedvencz dalát, s minden egyes virágtól külön-külön engedelmet kért rest álmoságáért.

Midőn kellemetes munkáját végezve, odahagyta kertjét, az öreg Fekete Ferencz már ott pipázott szokott helyén a tornác végen.

Sára asszony pedig épen akkor kérdezte meg, ha hozhatja-e a reggelit?

— Ma röst voltam ugy-e? kérde a kis Erzsike, s mintegy pironkodva sietett atyja kézsokolására.

Az öreg Fekete Ferencz mosolyogva simitá meg gyermeke homlokát, s gyöngéden tudakolá, ha nem bádogyadt-e?

A kis lány vidám dallal felelt, s reggeli közben elbeszélte szép álmát, mit atyja előre megjósolt.

Sára asszony is nagy áhítatossággal végig hallgatta az elbeszélést, titokteljes arcczal megjegyzevén, mikép különös, ő is a boldogult nagy asszonynyal álmodott.

— Hanem most márt szaporán gyermekem; egy, kettő! mert mindjárt beharangoznak, s ma magammal vislek a prédikációra, hadd hallgasd meg az új pap beköszöntőjét.

A fürge kis lány egy percz alatt a szobában termett, s mire a torony ércz nyelve először megszóllalt, már egészen felkészülve nógatta öreg apját, hogy hát siessenek az istenért, ne hogy elkéssenek az új pap beszédéről.

Fekete Ferencz uram letette a hirlapot kezéből, szépen megtörölgette pápaszemét, gondosan tokjába rejtette; magára öltötte

nagy ezüst gombos attiláját, kezébe vette tisztességet adó vastag nádbotját, melynek aranyos kúpján cifra betűkkel ki volt metszve az évszám, melyben készült, s aztán vasárnap reggelhez illő ünnepélyességgel így szólott leányához: Mehetünk gyermekem!

Sára asszony gyönyörködő pillantással kísérte őket végig a tornáczon, s midőn a kis kapun kiléptek, nem állhatá meg, hogy a küszöbre kiállva, utánok ne nézzen mindaddig, míg csak az utca hajlása őket látni engedé.

Azt lehetett volna gondolni, hogy tulajdon gyermekében gyönyörködik, oly boldog és büszke arczczal nézegette a kis Erzsike szép sugár termetét, könnyü lebegését, s midőn visszatért az udvarba, inkább kerülot tett a pajta felé, csak hogy elmondhassa Domokos gazdának, hogy ki képzelte volna, hogy olyan szép egy virágszál válljék abból a beteges kis szigorúságból.

— Biz igaz-a! felelt Domokos gazda odavetve, mert épen a Büszkét tisztítgatta, s ilyenkor nem szokott fecsegő kedvében lenni.

Fekete Ferencz uram bár korához illő lassu méltósággal haladt Erzsikéje mellett, kinek fürge gyorsaságát lépten nyomon mérsekelnie kellett, mégis nem hogy a beköszöntőről elkéstek volna, hanem még az orgona is csak azután szólalt meg először, midőn már régen helyet foglaltak.

De jól is tették, hogy siettek, mert bizony, a mennyi nép összegyűlt, még tán állva kellett vala végig hallgatniok a hosszú beszédet, ha csak valami tisztességet tudó fiatal legényke át nem engedte volna helyét.

Végre a „Dicsérünk téged uram“ zsol-tár harmadik versszaka is elhangzott, s az organista lassu andalgása mellett, nagy fekete palástban, s még nagyobb szivdobogással szószékre hágott az új lelki pásztor.

Alig 22 éves fiatal ember volt, oly csinos kis ékesded külsővel, mi a keresztény hivek szebb részét azonnal megnyerte szá-

mára. Ha arcza talán kissé igen is halvány volt, de jól lehetett látni, hogy csupán a nagy felindulástól; aztán különben is ez még jól állott szép gazdag fekete fürteihez, s pelyhedző barnás szakállához, mi fiatal állat körzé. Tekintetét félénken és gyorsan hordozta körül keresztény hallgatóin, de bár mily gyors is volt körüljáró pillantása, valamennyi menyecske meg leány azonnal észrevehette, hogy milyen nagy és ragyogó fekete szemei vannak. A mint hogy bizonynyára észre is vették.

Hát még szelíd hangja, mely ha remeggett is kissé a könnyörgés kezdetén, de a Miatyánk végén már érczes csengésével az egész templomot betöltötte, mily rokonszeny ébresztő és behizelgő volt!

A beszéd, melylyel a fiatal lelkipásztor magát nyájának bemutatva, olyan volt, mint az ilyen beköszöntő beszédek szoktak lenni rendszeren. Bevallotta mindjárt első szavaival, hogy már gyermekkor óta érzi e szent hivatást keblében; hogy egész teljességében feltudja fogni feladata nagyszerűségét; reményét fejezte ki, hogy az úr segélyére küldi a szent lelket, s azután rövid értekezés után a felebaráti szeretet kötelességeiről, ajánlotta magát hivei jóindulatába, melyet kiérdemelni lesz élte egyik főfeladata.

De mindezt annyi fiatal tüzzel, egyszerűséggel és költői ihlettel tudá összeállítani, előadása annyira értelmes és kifejező volt, hogy beszéde általános jó hatást eszközölt és oly kedvező fogadtatásban részesült, a mint csak kívánhatta. Az asszonyok többnyire mind sirva fakadtak, a férfiak pedig megindulásuk és tetszésük jeléül fejüket bólingatták.

De bár mily általános volt is a hatás, mégis alig hiszem, hogy az új pásztor jobban megindított volna valakit, mint épen a mi ismerőseinket.

Fekete Ferencz uram még akkor is bólingatott fejével, midőn már az utczán volt, a kis Erzsike szeme pedig egészen veres lett a sok sirástól.

E M Ő S Á L M A.

Irta REMELLAY GUSZTÁV.

(Vége.)

S a mint minden író állítja, mind ezt híven teljesítették az ős magyar nők, kik onnan, hol most az örök boldogságot élvezik, örömmel nézhetnek le honunk földére, mert minden itt lakó hölgy (tekintet alig érdemlő, de annál inkább roszalható kivétellel) híven utánozzák ős nőinket, s mind azon szép tulajdonságok által tündökölnék, melyek miatt ős apáink édes-kedves jó galambomnak nevezték hölgyeiket.

Mily jellemző ismét az, hogy a magyar galambjának nevezi kedvesét s nejét. Ősi hite szerint a galamb volt Hadúr legkedvesebb madara, gyöngéd szeretet, a hiveség, s ártatlanság jelvénye, erős eljárás által sem idegeníthető el a háztól, melyhez tartozik. Ha eltávozik a háztól hol a fészke van repülése lassu, de sebesebb, ha oda visszatér.

Arra nézve, hogy a magyarok a szendészet s otthonosságot tekintették a nő legszebb erényeinek s kötelességeinek, példabeszédekben, s hiedelmükben lélnék tanúságot. — „Övd magadat a szakállas, azaz a nőiség körén túl lépő asszonytól“ — mondották s azt hitték, hogy a mely asszony életében sokat kóvályog házán kívül s ez által elmulasztja annak körében teljesítendő kötelességeket, holta után ördög bocsakora lesz, s mérföldekről mérföldekre hajtatik a szél által.

* * *

De hát mikép történt az eljegyzés, és házasság, fogják kérdezni tisztelt olvasóim! Igen érdekesen s költői szokásokkal párosulva, de e munkám a nélkül is szűk köre nem engedi meg, hogy terjedelmesebben szóljak ezen érdekes tárgyról, melyet majd tüzetesen elő fogok adni, feljebb bejelentett munkámban.

Azt azonban nem hagyhatom említetlenül, hogy alaptalan némely író azon állítása, mintha a maiglan is dívó eladóleány szó onnan eredt volna, hogy ős apáink

kótya-vetye, vagy alku útján adták el leányaikat a legtöbbet ígérőnek, s hogy ilykép ősaink nem szívük szabad választása után lettek nőkké, hanem mint megvett portékák jutottak férjeik házához.

Ez nem ugy volt, mert habár létezett is őseinknél az ugynevezett leányeladási szokás, vagy mint mondják leányvásár, ez nem volt egyéb, mint oly szertartás, melynél az eladás és vétel csak pusztá szavak maradtak, s a leány, ki névleg áruba bocsájtatott tetteleg még is azé lett kit szive szeretett.

A régi magyar levente ugyan is könnyen találhatott módot megismerkedni faluja, sőt egész vidéke férjhez mehető, vagy mint mondani szokták, eladó leányaival, mert a magyar leányok jelen voltak az ebédek-nél, (igy mivel kitünőleg vendégszerető volt minden magyar, mi könnyű feladat vala megismerkedni bár mily leánynyal.) — Ők kínálták meg az első serleggel a vendéget, szabadon jártak keltek az utczákon, s mint feljebb említettem már, résztvettek és pedig a fiatalokkal érintkezve a vallásos szertartásokban, — megjelentek a sátoros ünnepeken, s gyakran vonultak ki egész csapatokban az ugynevezett táncz-gyepre, mert mint minden régi író mondja: őseink és ősnéink igen nagy kedvüket lelték a tánczban; s szintoly szépen, délczegen s negédesen tánczoltak, mint jelenleg tánczol a magyar hölgy és ifju (s ha jó kedve kerekedik, az öreg is.)

Ismét feljebb bejelentett munkám körébe vág annak előadása, hogy milyenek voltak tánczaik: tánczot most csak azért hoztam elő, hogy tisztelt olvasóim a mai élet tapasztalása után meggyőződhessenek arról, miként a táncz s dalidók közben elég alkalma lehetett a magyar leventének megismerkedhetni választottjával, s megmondhatni neki a mi szívében feküdt.

S ha aztán maguk közt vallomásokat tettek, jött a leánykérés, azaz a házasodni

akaró ifju vőfényét, násznagyát elküldte kedvese atyjához. A küldöttek egyike előadta megbizottja tisztes szándékát, s egész ünnepélyességgel megkérte a hölgy kezét, ki ilyenkor rendesen a patka mellett állt, s s kis tüznél főzéssel foglalkozott, annak jelül, hogy jól érti már a gazdasszony szép mesterségét és takarékos is tud lenni.

— Szóljon kelmed a leánynyal, ha valjon van-e már kedve más háznál tüzet csinálni: — felelé a kérő mondókájára az atya, — s azután kimentek a kérők a patkához, s ott egyik megkérdezte a leányt, ha valjon van-e kedve más házhoz menni tüzet rakni.

(Innen eredt a háztüz-nézés szokásos mondás.)

A megkérdezett hölgy azt felelte: volna bizony, ha oly házhoz mehetnék, a hova menni kedvem van?

— Épen azért jöttünk, hogy e tisztes lakban megmondjuk, ki házához szántunk ékes hajadon! válaszolt erre a násznagy: apád majd tudatja veled később, ki küldött ide. Ezzel bementek az apával a lakba, s ott választ kértek megbizottjaik részére.

— Jöjjön el a legény, a ki vejem akar lenni — válaszolt ez — a leányvásárra, ott majd beszéllek vele.

S az ugynevezett leányvásár, azon időben volt, midőn már teljesen kileveleztek a diófák. — A falun kívül egy gyepen minden megkért leány megjelent szülőivel, s kezében egy galyját tartotta azon diófának, melyet születésekor ültetett anyja.

— Itt a leányom, eladó! ki veszi meg! — kiáltott tréfásan az atya; mire két kiválasztott rokonával, vagy jó barátjával előlépett a levante; s elkezdődött a névleges kótya-vetye, s a mint el volt érve a meny-nyiség és érték, mit az ifju nemes ércben, kelmékben, lóban, egyéb állatokban, fegyverekben stb. a leány atyjának át akart adni, nem árvereztek tovább baráti; mire így szóla az atya: — megvetted őt? jöjj házhoz, s jegyezd el, a mint az ősi szokás tartja.

Erre a legény, s csupán atyja, anyja, vagy ha ezek nem éltek, legidősb, legközelebb nő- s férfi rokona elmentek a leányos házhoz, hol az anya azon diófa alatt várta őket, melyet leánya születése után negyven nappal ültetett. — Mig a lakodalom nagy

ünnepélyességgel tartatott meg, az eljegyzés ily egyszerüen csak csendes családi ünnepként történt. — Az ifju egy kis arany, vagy ezüst napot vagy holdat adott szépének, ki azt azonnal nyakába kötötte és halálig ott hordta; — a diófa-galyat pedig, mely az előbbi évben hajtott ki, a legénynek átadta. — S e nap óta eljegyzett, vagyis jegyes volt a leány.

* * *

Vannak irók, kik azt állítják, hogy az, a mit így a levanték az apának adtak, nem tartatott meg azok által, hanem ajándéku jutott a nem szép hölgyeknek, kiket senki sem kért meg, s kiknek ráadás kellett, hogy elkeljenek.

Mivel azonban fel lehet tennünk, hogy ha volt is itt-ott egy nem szép leány, az birt annyi kellemmel, s lelki szépséggel, hogy nőül vette valamelyik: a nem csak a test bájait, hanem a benső jelességet is becsülni s méltányolni tudó magyar levanték közül némelyik örömeztobb hiszem, hogy a mit a nem szép leányok ilyképeni eltukmálásáról mond több iró, csak koholmány, és a valóval s őseink jellemével inkább megegyező az, hogy a mit az atyák leányaikért kaptak, a csatákban elhunyt hősök özvegyei és gyermekei sajátjává lett.

Az özvegyekről szólva, meg kell emlétenem: hogy ezekre nézve fölötte szigoru volt őseink szokása, mert az rendeltetett általa, hogy az özvegy csak úgy mehet férjhez, ha elhunyt férje a sírból kikelve vezeti a leányvásárra. Ehhez járult még az is, hogy az özvegytől feledhetlen hívség követeltetett elhunyt férje iránt, s hogy a házasságtöréshez hasonló véteknek tartatott az elhunyt férj iránti hívség megszegése. A mely özvegyre ily gyanú esett, ha nem volt képes magát a táltos előtt teljesen igazolni, egy nő sem szólott többé hozzá, s nem jelenhetett meg semmi nyilvános helyen.

* * *

Ilyenek voltak őseink, így éltek, ezek voltak szokásaik és ildényeik, így tüntek ki minden szomszédjaik fölött, mig azon földön laktak, honnan elindultak Álmos vezérlete alatt, hogy felkeressék s meghódítsák Attila örökét.

Mielőtt azonban elmondanám, mily jeles férfiú volt, mily dicső tetteket vitt véghez Álmos, a honkeresők vezére, előre kell bocsájtanom azon ősi regét, mely megfejtí, miért viselte a nevet, mely a mítsem tevés s lomhaság eszméjét foglalván magában, homlokegyenes ellentétben állt, ernyedetlen éberségével, tettekre vágyó s tettekben nyilatkozó szellemi s testi erélyességével.

822 év-ben az Ur születése után, — így regél a hagyomány, Önöd a hatalmas törzsfő leány, s Attila egyik nővérétől származó hős Ögyek hitvese Emős, kinél nem volt szebb menyecske ez egész országban, egy szép tavaszi reggel csak egy nöcseléd s apród kíséretében lépett be a szent berekbe, hol egy kristály patak mellett levő barlangban lakott a majdnem száz éves Zádor, kiről azt hitte az egész magyar nemzet, hogy jós szemekkel néz a jövőbe.

Emős tiszteletteljesen közeledett az őszhöz, ki egy terebély hársfa alatt ülve, halk imát rebegett honáért, melynek jeles bajnoka volt ifju s férfi korában. A látnok nyájas mosolylyal üdvözölte a szép hölgyet, s megcsókolván homlokát, kérdé: hogy mily járatban vetődött hozzá?

— Hadur böles kegyeltje, — válaszolt Emős, — én azért jöttem hozzád férjem tudtával, hogy megkérjelek, hogy magyarázd meg a sajtászerű álmot, melyet nem rég láttam.

— Milyen volt álmod? — kérdé gyöngéden az aggastyán — intve egy szép gyermeknek ki a barlang nyílásán állt. A gyermek erre eltiint néhány percze a sötét üregben, s a mint kilépett, egy csomó virágot, szárazgallyat, falevelet és füvet hozott kezében.

Zádor átvette mindezt, bedobta a tűzbe, mely halk lánggal égett a patak partján lévő kötelpazaton.

— Mondd el álmodat kedves leányom! — szólt az ősz, — a mint sisteregve kezdtek égni a száraz gallyak és levelek.

— Azt álmodtam tisztos ősz, — beszéle erre Emős, hogy villogó szemü nagy sas-keselyü szállt keblemre, s a mint feje szivemre hanyatlott, emléimből két csillámló patakocska eredt, mely csakhamar egyesülve nagy folyóvá vált hirtelen, s elsietett messze messze vidékre. Szemeim száz meg

száz mérföldnyire láttak, gyönyörű ország terült előttem magas hegyekkel, kies völgyekkel és dús termésű sík földdel. Oda ért a rohanó folyam, s ismét megoszlott két nagyobb s két kisebb ágra.

Zádor feszült figyelemmel hallgatta Emős szavait, azután a szent tűzhez lépett, melyből a legkellemetesebb illat terjedt szerte a légben, a rajta égő gallyak és füvek illata.

Az aggastyán arcán az ihlettség, mondhatni az átszellemülés kifejezése ömlött el. Ajkai körül mosoly lebegett, szemeiben az öröm szikrái ragyogtak.

— Leányom! szólt néhány percz mulva, te rövid idő multán fiút szülsz, — ki méltó utódja leend őseinek, s nem csak testi, hanem szellemi erejére nézve is magasan felül fogja mulni hazája minden férfiai. — Sok érdemet szerez ősi honára nézve, diadalról diadalra repül ifjú és férfi korában, s mint ősz nemzete legbölcsebb tagja lesz. Mind azért kivívja a legszebb jutalmat, melyben a honfi részesülhet polgár társai általános tiszteletét, és szeretetét.

A mennyei lény nagyszerű célra jelelte ki őt, mert ha eljön az idő, midőn egy akarrattal elhatározza a magyar nemzet, hogy innen kivándorol, s felkeresi s meghódítja a magas hegyek aljában s négy folyó partjain fekvő szép földet, melyet fajunk marandandó, s örök hazájául jelelt ki a mindenek fölött uralkodó lény, őt választja fejedelmi vezérül a magyar nemzet, s hűséget esküszik neki és utódinak.

Az, hogy két ezüst patak eredt meg emlemből, s e két patak csak hamar egyesült azt jelenti leányom, hogy kevéssel azután, hogy elindul innen a fiad által vezérlendő honkereső nemzet, egyesülni fog utjában azon fajunk más ágával, mely most tőlünk elválva messze vidéken él, s szintén Attila örökébe vágy eljutni.

Az egygyé olvadt nemzet, aztán nagygyá lesz, s hatalmassá, és ha elérkezik oda, hol hajdan Attila székelt s uralgott, előbb félve, de később tisztelettel emlegeti nevét egész világ.

Sok századokon át nagy változásokon és nagy veszélyeken megy keresztül, de változhatlan marad egyben s hasonló őseihez.

A becsületesség lesz jelleme fővonása, a hősiség nemzedékről nemzedékre átszálló dicső, — s lángolón, s mélyen fogja mindig szeretni vérrel szerzett s vérrel megvédett gyönyörű hazáját.“

Az ősz egészen kifáradt míg e szavakat mondta, leereszté karjait, melyek addig az ég felé voltak emelve, s áldva tette kezét Emős fejére.

E perczbeu szivárvány lön látható az égen, s egy óriási sas jelent meg s lebegett Emős feje fölött.

— Ah! Itt a sas, mely keblemre szállt, mondá a szép hölgy.

E saskeselyű az ezredéves Turul, választott Zádor, ki le fog annak idejében szállani Hadur trónja mellől, hogy égi kalauzzá legyen a honkereső magyar nemzetnek.

Mig így beszélt Zádor, Turul három körreptet tön Emős feje fölött, azután sebezen repült fel az ég felé.

* * *

Kilencz hónapra ezen eset után fiat szült Emős, s fiát Zádor által oly szépen megmagyarázott álma következtében Álmosnak nevezte.

SZERELMESEK BOLDOGSÁGA.

— Koczebue után szabadon —

Hova két szerelmes vonul
Nincs ott hideg, nincs ott bánat.
Melege van ott a szivnek
Mint nyáron a gyümölcsfának.

Leszáll a nap vagy felvirad:
Ott aranyos hajlék a ház.
S a szükség vasbilincse is
Inkább magasztal mint aláz.

Ott a kis étel nem kevés,
A sors borúja is derű.
S az egymásnak nyujtott ital,
Még ha méreg sem keserű.

Drága fűszer a szerelem!
Általa, hogyha nem hamis:
Fris rózsákkal van behintve
A szegény nyoszolyája is.

EGY KIRÁNDULÁS.

JÓSIKA JÚLIÁ-tól.

(Folytatása.)

A villers-i kolostor gyönyörű romjai, felejtették velünk egyidőre a vésteljes feketé felhőcsoportot, mely Damocles kardjaként függött fejeink fölött.

Lehetetlen lett volna szebb világítást álmodni is, mint a melyben most e roppant romok előttünk álltak; s mi bejártuk a nagy négyszöget, itt egy sírkőnek félig eltörült fölírását átbetűzván, ott a merész bolthajtásokban gyönyörködván, vagy az oltároknak most üres helyeiket szemlélvén, mig egyszerre hatalmas forgószél annyira tele hintette szemeinket porral, hogy többé nem láttunk semmit.

Itt az eső! — kiáltottak föl rémulten

néhányan — s valóban az első nagy cseppek már hangosan verték kalapjainkat.

Mindenki esernyőt ragadott, vagy legalább azon pótló esernyőket nyitotta fel, melyeket az idevaló kereskedők nem igen díszes rövidséggel „en cas“-nak szoktak nevezni. De mit használt ez a hatalmas vizzuhatag ellen, mely most egyszerre árva fejünkre rohant, mint — ha az égnek minden csatornáit megnyitották volna!

Ha ily esőben a malomig megyünk, — szólt vezetünk, egy blouse-os molnárlegény — az urak s hölgyek egészen megáznak; meneküljenek uraságtok a folyosókba.

A tanács jó volt, s mindenki szó nélkül

s a legnagyobb sietséggel fogadta azt el; de e pár lépés alatt is már roppant kárt okozott a zápor öltönyeinkben, mert a szél oly hatalmas volt, hogy az esernyők mit sem használtak.

Pár percz múlva a kolostor egyik, félig nyitott folyosójában voltunk, s kissé megőva az esőtől, de korántsem egészen, mert itt-ott becsapott a víz ide oda.

Mindamellett örültünk, hogy elértük az egyedüli menhelyet, melylyel a romok kinálkoztak; mert csak e folyosók birtak még némi földézzettel.

Oh minő állapotban volt most az egész társaság. A csinos fehér vagy világos színű női öltönyök, nedvesen, tele sárfoltokkal s összepotsolva; a kalapok átázva a víztől; a kis czipők s topánok tele sárral. A férfiak, ha kevésbé szenvedtek is az eső által, szintén nagyon összerongáltan néztek ki, s a mellett a legtöbb igen rossz kedvűnek látszott.

Itt álltunk, a nyitott folyosóban, oly közel a falhoz, mint csak lehetett, fázva s unatkozva, míg a víz egyre lezuhant. De bár így maradt volna minden.

Hanem egy óranegyed múlva a szél egyszerre megfordult, s épen befelé fújt a folyosón, magával hozván az esőt s a jégdarabokat, melyek elég sűrűn kezdtek most hullani.

Itt nem maradhatunk! — kiáltottunk föl mindnyájan egyszerre; — igyekeznünk kell a malomig jutni, úgy is már tökéletesen át vagyunk ázva, — kissé több vagy kevesebb, nem tesz különbséget.

Avval megindultunk; de a körülbelől két száz lépésnyi távolság a malomig, valódi utazássá vált; — még pedig valami hosszú utnak — minden veszélyei s alkalmatlanságaival — oly dühösek voltak az eső és a szélvész.

Az esernyő elröpült, kicsavarva a szél által tulajdonossa kezei közül, ott egy crinoline revoltálni akart, s csupán igen erélyes álbak által tartatott az illő korlátokban; amott czipő maradt a sárban, míg máshol egy siető pár, kicsúszván a nedves pázsiton, a földet csókolta meg, akarata s hajlama ellen, s nem igen gyöngéden.

Panaszok, sikoltások, kacaj, s — köz-

tünk legyen mondva — egy-egy káromkodás is, — persze férfi ajkáról — hangzottak mindenfelől, míg végre jó negyedórai küzde után a malomba léptünk.

Azaz a malomba akartunk lépni; — mert ez, míg távol valánk, annyira megtelt sört ivó, rossz szivarokat szívó, éneklő és dorbézoló néppel, hogy nekünk úgy tetszett, mintha részünkre nem maradt volna ott legkisebb hely sem.

Hanem vezetők, a molnárlegény, más-ként vélekedett, s egyre unszolt, hogy menjünk be; s így félig az esőtől kergetve, félig a molnár által biztatva, végre, ha undorral is, bementünk.

Most földel volt fejeink fölött, az igaz — de egyéb kényelemmel nem rendelkezhetünk. Szék vagy lóca nem létezett számunkra; mert a blouse-os násznép rég elfoglalta azokat, s a belga nép, ha egyszer szert tesz ily commodításra, nem egyhamar hagyja azt el; s hogy valakinek, még hölgyeknek is, átengedné — azt hallottam, soha sem tapasztalt dolog.

A legtávolabb szögletbe huzódtunk össze mint a rémült juhok, míg férjem parlamentirozni kezdett a vastag molnárnövel — reggelink fölött, mely régóta megrendelve volt ugyan, de melynek nyomait sehol sem láttuk.

A molnárnő mentegetőzött a násznéppel mely idejét s figyelmét igénybe veszi; s férjem látván, hogy a háziasszonynyal nem mehet semmire, a kipirult szakácsnéhoz fordult, s értekezését avval kezdte, hogy öt-frankos darabot nyomott markába, mi többet használt a szép szóval, mert nem sokára azt jelentette, hogy a reggeli kész, csak azt nem tudja, hol fogjuk elkölteni, mert sehol sincsen sem szék, sem hely.

E mostoha körülmények közt újra segítségünkre jött vezetők, kit jó borraivalónk úgy látszott, barátunkká tett! A molnárlegény azt tanácsolta, hogy menjünk a padlásra, ott a szénán jó ülésünk leend, s ő, a szolgáló segítségével, oda viendi a reggelit.

Elfogadtuk ajánlatát, s nem sokára az egész társaság a szénán ült, elköltvén a mit a kegyes szakácsné számunkra készített.

ÉLETISKOLA.

A házáséletben mindjárt elejénte nagy és helyrehozhatlan hibát követnek el azok, a kik azonnal a mézes hetek — vagy csak napok kezdetével minden okszerű fesszt, mér-séklő, tisztos szemérmes, természetes ille-met elhagyni sietnek, és tetszenek maguk-nak a legszilajabb, közönségesebb pongyola-ságban, azt hívén, mintha a szeretet nem is lehetne a legbensőbb, bizalmasabb, a barát-ság nem lenne tökéletes, ha csak egymásnak mindent meg nem engednek. De hol van édesebb viszony e földön, mint a remény-kező, de egymást eszményi magasságban, égifenségben látó, bevallott szeretők közt? Ezt a legköltőibb állapotot, ha nem is egész mennyei voltában, de mégis kellemei-nek nagy részével, meg lehet őrizni a ház-as életben is, ha az illető felekben meg van hozzá a kellő miveltség, lelki finomság és helyes tapintat. Természetes, hogy ehhez bizonyos mód is kell az életben, mert a sza-bályt, ha akarnák sem tarthatnák meg pél-dául erdélyi oláh pórjaink, akik cselédestül, barmostól együtt egy szobában élnek, mely egyszerre konyha, ól, istálló és — élés-kamra is egyszersmind.

Azért a nők, kik otthon többnyire vagy rendesen hanyagul vannak öltözködve, kevés tiszteletet mutatnak önmaguk és férjeik iránt, s ennél fogva másoktól sem igényel-hetnek több tiszteletet.

Magunknak és viseletünknek teljes elha-nyagolása gyakran olyasmit láttat, a mi csak visszatetszhetik, s emellett figyelmet-lenséget árul el, a mit a szerelem meg nem tűrhet.

Isten a nőnek, hogy kellemeit megkét-szerezze, a gráciák legszebbikét, a szemér-met adta ajándéknak.

A nők igazán, sokáig, egész a sírig sze-rettetni ohajtnak. E czélt legbiztosabban el-érik az átal, ha jó anyákként, jól nevelik föl gyermekeiket. Soha még gyermek el nem feledkezett jó nevelő anyjáról. A homályos gyermekkor kék hegyein állanak az anyák, hová mi oly sokszor visszatekintünk, honnan ők bennünket le az életbe bocsájtottak, s csak akkor feledhetjük el őket, midőn már

életünk boldogabb szakának legforróbb ér-zelmeiről is elfeledkeztünk.

A gyermek legelső nevelésének van leg-erősebb benyomása, és a legelső nevelés az anyáké.

Az anya a gyermek géniusza.

A szülői ház, a család maga a legüdvö-sebb tér, a hol a gyermek nevelődhetik. Ha-sonlag a zsöngé növényhez, melynek a kora átültetés, még a legjobb földbe is, kárára van. Bizonyos jótékony benyomások csupán a szülői házban nyerhetők, valamint bizo-nyos érzelmek is, melyek épen, mivel leg-emberibbek, minden emberi kebelben mély gyökeret vernek és megerősödnek; ilyenek : a szülők, tesvérek iránti szeretet, a házi boldogság, koránvaló érdekeltség mindaz iránt, a mi a házat illeti, s általában mind-azon érzelmek, melyek az általános emberi-ségi érzék csiráit foglalják magukban. Oly gyermekek, kik bármi okból korán kiválnak a szülői házból s idegen emberek közé vetődnek, rendesen idő előtt megszünnnek gyermekek lenni, gyermekileg érezni, s átugornak egy lépcsőt, melyet a természet bölcs rendelkezése szerint, nem szabad át-ugorni. A leánynak pedig épen minél tovább kell maradni a szülői házban, mert ha oly-kor iskolába megy is, főiskolája mégis min-dig a szülői ház marad.

A sajátlagos szülői viszonyban szükséges, hogy az apa és anya e részben öszhangzatosan gondolkozzanak, s ez által mintegy tervszerű rend jöjjön a nevelésbe. De, fájdalom, sok csa-ládban a tulajdonképi családias szellem he-lyébe a családi viszály lép, s e miatt követ-kezetes rend nem tartható a nevelésben sem.

Ha a szülők akarják, hogy szerelmük zálogai ne legyenek gyűlölségük tanúi, s ha ohajtnak, hogy az ő erényeik és szeretet-re-méltó tulajdonaik halhatlan gyümölcsökké érlelődjenek gyermekeik keblében, s midőn már ők maguk rég a sírban porladoznak, az utóvilág boldogítására és dicsőségére szol-gáljanak gyermekeik, — ha ezt ohajtnak, akkor egyezzenek meg idején különösen aziránt, mely elvek szerint neveljék gyer-mekeiket.

T Á R S A S

PESTI HIREK.

— Miután rendesen az új divatot is a régiből csinálják, a nótából és borból pedig rendesen a régi a jobb — e szempontok alapján felbátorodunk egy régi nótába kezdeni — a nemzeti színház szomorú nótájába. Már az akkordot megadta hozzá nemrég a „Színházi közlöny“ — de úgy látszik megint azok elve győzött, kik a beteg gyógyításában azt az anyamasszonyos elvet követik, hogy nem kell a sebet kivágni vagy kiégetni, hanem csak — a fájdalmat enyhíteni, — és a kik előbb hónapokig szenvednek fogfájásban, s megvárják, míg agyvelőgyulladásba esnek — s csak ekkor képesek magukat aláadni azon műtétnek, mely, ha mindjárt kezdetben alkalmaztatik, megkímélte volna hónapokig tartó, legszörnyűbb kínoktól. Mi nem vagyunk követői e férfiatlan elvnek, s az alélásra hajlandó hazafiaknak inkább azt tanácsoljuk, vegyenek be chloroformot, s aludjanak addig, míg a merész gyökeres műtét megtörténik, mely mindenekelőtt azzal kezdődik, hogy ki kell mondani, miszerint a nemzeti színház ügye rosszabbul áll mint valaha. És hol van a baj, a veszedelem kuforrása? A igazgatásban, mely aztán hazafias, vagy nem hazafias, szorgalmas vagy nem szorgalmas kezekben van-e, — ezt megint csak naiv kebel fürkészi; okos embernek elég az, hogy az igazgatás — a legszerencsétlenebb, a minő csak lehet. Mi nem akarunk, gyarló ember létünkre, Isten szerepébe avatkozva, a vesékben és szívekben olvasni — erre nincs is szükség. (Az Isten áldja meg azon jó urakat, kik az igazgatásban részt vesznek, mi őket mind egytől egyig jó hazafiaknak tartjuk, — de hiszen nem az itt a kérdés.) Elég az hozzá, hogy közönség van Budapesten, unos untilig, elég; mutatja ezt a jelen bécsi opera itt léte, melyre fölemelt árak mellett teli a színház; mutatja amaz — eddig hallatlan — tény, hogy a nyári hőség daczára az ujtéri német színház majd mindig tele van, még pedig nem csak dalműi, de színműi előadásokon is! Ha az igazgatóság azt kérdi tőlünk, mit tegyen hát, hogy a nemzeti színház ne legyen mindig üres? Erre azt feleljük, hogy az oly igazgatóság, mely ezt maga nem tudja, és mástól kérdi — az mondjon le, mert az már nem érti feladatát. Nem a közönség, sem nem egyes szerkesztő dolga, hogy ő csináljon tervet az igazgató nagyobb kényelmére, hogyan lehessen teli házat varázsolni. Az az ő sora! Azért ő vé a szép rang,

és fölibe még a nemzet elismerése, ha megfelelő szép tisztjének. A tábornok kötelessége, hogy verje meg az ellenséget, s ha erre nem képes, mivel tán nem tud tervet csinálni — mit ér, ha a legjobb ember legbuzgóbb hazafi, legáhitatosabb keresztény? — rossz tábornok, szerencsétlen vezér, kárt tesz a hazának, ha a vezérbotot ahhozért többnek nem adja. Azért hát semmi okoskodás: nekünk oly igazgatást kell óhajtani, mely alatt a színház boldoguljon. Legyen művészet, lesz közönség. De mikor tulajdonkép nincs, mert sok is az igazgató, s a színház ügye hasonló ama hajóhoz, melyen a kormányos alszik, s a hajó, megfordulva, megy, uszik a víz után, s a kormányos csak akkor ébred föl, midőn a hajó a parthoz ütődik, vagy zátonyra ér. . . .

— Midőn már föntebbi cikkünk kiszedve volt, vesszük a hírt, hogy gróf Rádai s Vezzerle urak helyébe ideiglenesen Nyéky Mihály cs. kir. tanácsos ur lőn kinevezve igazgatóul. Egyébiránt föntebbi cikkünkben elveket és nézeteket mondtunk el, melyeknek személyekkel mi köze sincs, mert azok minden időkre szólnak, mint az egyszeregy, vagy kétszerkettő.

— A jelen forró évszak, kezét fogva a magyar divattal, föltette magában, hogy próbakőre tegye a magyar gyereket, s a ragyogó nap, déltájon, csak úgy mosolyog a váczi utcán végig, mintha mondaná: nézzék önök szép hölgyeim! most megtudhatják, kik a kemény, ép, edzett férfiak, s kik az elpuhult „sybarita vázak“ — előbbieken ugyanis folyton feszes, talpig magyar öltözetben járnak, utóbbiak pedig csaknem — krinolínba bujtak . . .

— Azon kétez er forintot, mely a Széchenyi gyászmiséjére Bécsbe menni szándékozók uti költségéből fenmaradt, a rendezők a Széchenyi szoborra adták az akademia pénztárnokának.

— Kliegl pedig az általa feltalált, de nálunk, mint sok más találmány, zöld ágra nem kapott betűszedő gépet, — emléktárgyul a nemzeti muzeumnak adta. A szegények ajándékai legékebben szóló tanuságai a hazaszeretetek.

— Beküldetett hozzánk: Czipruslombok gróf Széchenyi István sirján. Ábránd zongorára. Készíté Nagy Pista, a t. jövedelem a m. akademia palotája tőkéjéhez adatik. Áll három részből, u. m. Czipruslombok. Szomorú mult. Keserves jelen. Ára? Nincs kitéve.

— Vajha azon jeles indítvány is mielőbb „kérlelhetlen logikájú“ ténynyé válnék, mely

szerint az elhúnyt Marasztóni részvényes intézete helyébe állandó festész akadémia volna állítandó. Ez indítványt Kubinyi Ágoston ur tette.

— Állítólag sok hamis egy forintos jegy volna forgalomban, mire olvasóinkat mi is figyelmessé tenni hasznos dolognak találjuk.

— Az idei szent István ünnepen Biborok hercegprimás ő Eminentiája személyesen fog a vallásos szertartás élén jelen lenni.

— Szalay László „Magyarország története“ című nagy munkájának első kiadása elfogyott. Ez aztán örvendetes — tény, többet érő sok hangos éljenzésnél, s énekléseknél.

— A „N. színházi lap“ — mely közbevetőleg mondva, általános művészeti lappá fog átalakulni — a Bukarestben működő Havi-féle magyar dalműtársaság állapotáról olyan számtételeken alapuló kimutatást hoz, melyből világosan látható, hogy azon társaság ugyanott minden bizonynyal meg fog bukni. Hollósy L-né s Füredi, mint biztos híret vettük, kénytelenek lesznek idő előtt ott hagyni őket, s szabadságidejüket másutt tölteni. Havi is aztán hiába mentegetőzik, panaszkodik, hogy ő így amugy mennyit károsodott. Mi is jobban szerettük volna, ha a magyar művészet hírneve, s általában a magyar név így ne járna külföldön. Itthon szabad megbukni akármelyik magyarnak, de a ki külföldre megy, az vessen jól, okosan számot magával, s ne kockáztasson szeleburdiságával oly ügyet, melynek szégyene vagy dicsősége nem csupán az övé, hanem — igen sokaké.

— Rajacsich szerb patriarka Ő Excellentiája Bécsbe fővárosunkon át utazván, mindenütt, hol megjelent, őszinte tisztelettel s szeretettel fogadtatott.

— Conrad lovag pesti polgármester úr a bécsi főtörvényszékhez tétetett át, a mint jelentik a lapok — extra statum; — de hogy valjon emiatt fővárosi állomásáról is eltávozik-e, vagy nem, ezt az efféle hivatalos ügyekben járatlanok számára nem jelentik a hivatalos lapok.

— Molnár vidéki színigazgató ismét folyamodott a budai szinkörben néhány előadásra engedélyért. Valjon ős Budában hatóságilag egyszer és mindenkorra, mintegy elvből volna tilos a magyar színművészet, vagy e tilalom csak specialis indokokból történének!?

— Valami aljas iparlovag — vagy ha sejtelmünk nem csal még ennél is roszabb valami — levélben kínálkozott La Gruanak tapsonczfőnökül, pénzért, mit az ünnepelt művésznő visszautasítván, fenyegető levelekkel állt elő a gyönyörű madár. Most sokan puhatolják e nagyon nem magyar . . . nem jó ember kilétét, s szeretnének szemébe nézni, — mert valamint az egész jeles olasz társaság, úgy kiváltkép a kedves fenséges szeretetre — azaz hogy szinte imádásra méltó La Grua itt az egész közönségnek feledhetlen kedvence lön.

— Boskovitz, Bukarestből visszaérkezvén, a nemzeti színházban fel akar lépni valamely kísérdekü jótékony czélra. Azután a vidéket fogja beutazni ugyanily pártolásra méltó szándékkal. Az őszre Párisba megy.

„Vészhangok“ című versfüzetem megjelent, s intézkedtem, hogy legközelebb, mire t. i. a diszkötések is elkészülnek, a t. cz. előfizetőknek pontosan megküldessék. Kérem tehát a még be nem küldött előfizetési összegeket mielőbb hozzám (Nővilág szerkesztősége) juttatni, — mert a fennmaradt példányok Hartleben K. A. bizományában felenyivel drágábban, vagyis 1 ft 50 krért lesznek kaphatók.

Pest, július 4-én 1860.

Vajda János *) s. k.

V I D É K.

** A Nagy-Czenken építendő új templom alapkövét Sz. István király napján fogják ünnepélyesen letenni. E templom építését Széchenyi István gróf, halála előtt kevés idővel határozta el, s annak tervét maga készíté, mire nézve Ybl pesti építészzsel is értekezett.

** A kaposvári megyeház nagy termében e hó 7-ére szavalati és hangverseny volt hirdetve a horvátok javára. A belépti díj a megjelenők tettségére bízott.

** Szegedről Kmethy István úr nyomtatott levelet küldött be hozzánk, melyben a Szegedi Hiradó szerkesztője, Kempelen Győző által ellene elkövetett méltatlanságokat sorolja fel, s ezek ellenében a közvélemény és különösen a napi sajtó oltalmát kéri. Mi nem szólhatuuk ez üggyhöz, mert a szegedi lapot körülbelül egy év óta nem olvasuk, és csak sajnálatunkat fejezzük ki azon szomorú körülmény fölött, hogy irodalmunkban ilyen megalázó feleselések fordulnak elé, s egyáltalán nem irodalmi hangon folytattnak.

** Aradon megjelent: „Egy fácska első gyümölcse a szépirodalom kertéből. Irta és kiadja Ferenczy Sándor.“

** Megküldetett szerkesztőségünkhez: „Az erdélyi muzeumegylet évkönyveinek I. füzeté.“ Magában foglalja az egylet alakító közgyűlésének jegyzőkönyvét. Ára 30 kr. o. p.

** Farkas Miska győri zenetársulata Amerikába készül.

** Garay Jánosnak Szegszárdon, hol született, emléket szándékoznak állítani.

** A Bajai Közlöny írja: A napokban a bajai zsidó családok egyik előkelő tagja, leánya lakodalmát ünnepelte, melyen a vendégek nagy része magyar öltönyben jelent meg. A lakoma alatt

*) Kérem a tisztelt laptársakat e soraimnak szives közlésére.

talpra pattant egy ifju, s poharat ragadva, és a „Hazádnak rendületlenül”-t mottóul használva felköszöntést mondott, mely azzal végződött, hogy „Éljen a haza!” mire a zenészek rákezdték a Rákóczyt.

** A Bajai Közlöny jövőre „Aldunai lapok” czímmel fog megjelenni.

** Már lapunkban is említve volt, hogy N.-Szalonta egyik gyümölcsös kertje az itt mint jegyző működött jó költőnk Arany János emlékére Arany-kertté kereszteltetett; — e tárgyban N.-Szalontáról a P. N. egy levelezője a következő részletes tudósítást közli: „Három gyümölcsös-kert lévén városunk alatt, egyikében városunk jeles fia, hazánk koszorus költője, Arany János ur is birtokos; e kert f. hó 8-án az ő tiszteletére és nagy neve örökítésére „Arany-kert”-nek kereszteltetett el. Birtokostársai a mondott nap e-tvéjére 100 terítékű lakomát rendeztek az izletesen földiszított kertben, hova a magyar vendégszeretet, különösen a birtokos nők részéről, (kik ez alkalommal is kitüntetett magyar gazdasszonyságuk, fáradságuk és szolgálati szívességük által újabb elismerésünket és méltánylatunkat érdemelték ki) annyi enni és innivalót halmoztak össze, hogy bár első nap több mint 100 vendég, a cselédség és szegénység is bőven megvendégeltettek, a második napon pedig még 50—60 vendég láttathatott el, és késő estvéig tartott a tánczezel összekötött jókedvű és lélekemelő „Arany ünnepély”. Az ünnepély estveli 7 órakor kezdődött a Szózat eléneklésével; ezt követte egy jeles alkalmi beszéd N. S. lelkészünk által előadva, míg végre a Hymnuszt énekelte az összes vendégkoszoru. Az ünnepélyes szertartás végeztével kezdődött a vig táncz, majd később a barátságos vacsora, mialatt több lelkes és korszerű fölköszöntés történt. A N.-Váradról Aradra vezető országot mellett jobbról a város alatt levő e szerény fölirat „Arany-kert”, és fölötte egy lant, a jámbor utast azon elismerésre költi, hogy N.-Szalonta értelmisége kötelességét egy részben teljesíteni a még élő nagy honfia irányában el nem mulasztá. Özv. Tisza Lajosnó sz. gr. Teleky Julia keresztanyának és helyettes superintendens Balog Péter keresztapának egyhangulag megválasztattak és megéltjeneztek.”

** Balaton-Füredről írják a Szinh. lapnak, hogy az ottani színház belsejét a tulajdonosok a Kisfaludy-ünnepélyre újra festették, fődélét megújították, s mostani bérlőjét, Molnár színigazgatót Pozsonyból oda rendelék a végett, hogy egy alkalmas előadással járuljon e nemzeti ünnepélyhez. Molnár 40 személyből álló társulatával ott pontosan meg is jelent, a fürdői időszaknál 20 nappal előbb, daczára a nagy távolságnak, s a pozsonyi expeditio szerencsétlen kimenetelének; rendezett is egy ünnepies előadást, melyet Szabó Richard alkalmi költeménye az igazgató által felolvasva nagy hatással nyitott meg, s a Fehérvári által készített néma képlet rekesztett be, melyet

mind eszméjében mind kivitelében igen sikerültnek mondanak: azonban a színház, mely 200 személy-nél többet alig fogadhat be, félig üresen maradt, daczára az ünneplő vendégek ezreinek. Tudósítónk állítja, hogy ez előadást, mely a programm szerint az ünnepélyes napot bevégezendő vala, épen a meghívók ignorálták volna, s keserű hangon szól a mellőzésekről, miket a színészetnek ott éreznie kellett.

** Ugyanonnan írják, hogy a b.-füredi inspector, Écsy László ur, s a nemeslelkű vendégsereg, elhatározták volna eszközlésbe venni, hogy öszre az ottani szinkört betetőzzék, kijavítsák. s körülötte színészi lakásokul 20 szobát építsenek; a mostani Kisfaludy-féle színházat pedig nagyszerű olvasdává alakítsák, s hazai költőink szobraival ékesítsék. Ugyanott Julius 2-dikán Molnár a Vörösmarty-szoborra előadást volt rendezendő.

Színészeti fölhívás. Szathmár városa polgármesteri hivatalának f. év april hava 29-én kelt, s ^{1442/860} hatósági száma alatt kibocsátott engedélyénél fogva, — a nevezett város birtokában lévő, s legdíszesebben felszerelt színházat folyó év oktober hava 20-tól — 1861. évi april 20-ig bezárólag — kivettem. Mirenézve ezennel fölhívom a vidék tehetségesb színészeit, s színésznőit: hogy a kik velem egy szépen szervezett társulatban, osztályos fizetés mellett, félévre szerződni óhajtanak, — szerepükük, s igényeik megnevezését tartalmazó bérmentes leveleiket Julius végeig hozzám küldeni siessenek. Szolnokon, jun. 26-án 1860. Futó János színigazgató.

V E G Y E S H I R E K.

** A „Revue de deux mondes”, e hires franczi folyóirat az utolsó keleti káboru történetét egy czikkben tárgyalván, Kars hőséről, Mudzsár Izmael pasáról (Kmety Györgyről) igen szépen ír. Ő — mint egy lapunk közli — az utolsó keleti háboru óta egész visszavonultságban élve, csak katonai tudományokkal foglalkozott; nem láttuk őt a hatalompadon állók ajtajánál sompolyogni, nem alacsony nyalakodással mások kegyeért esd kelni, mint azt sok európai, persze silány tehetségű tiszt szokta; a porta e nélkül is rászorul, és így lesz ő a libanoni török sereg főparancsnoka. A közvélemény őt legbátrabb, legszerényebb madzsárlinak ismeri, kinek komoly magaviseletét s harcziás külsejét a török nép minden rétegében becsülik. (Hölgyf.)

** A „Royal Albert” nevű sorhajót, mely az edinburgi kikötőben horgonyoz, legközelebb több hölgy látogatta meg. Egyiknek nagy krinolinja azonban megakadt a jeladó ágyu csavarában, az ágyu elsült, s a golyó az ágyu mellett levő matróz karját ragadta le. A szerencsétlent haldokolva vitték el a hajóról, s a hölgy elájult.

** Az emberi élet rettenetes boszuságai egy elnélkedő szerint. 1. Ha az ember a posta indulásakor akar egy levelet feladni, s épen akkor, hat szenes koci megy el sűrűn egymásután és lassan,

a postabejárás előtt. 2. Ha az ember késő éjjel husz foknyi hidegben lakása kapuja elé ér, s itt veszi észre, hogy a kapukulcs, a zsebből, valami szemtelen lyukon át a bélés fenekére csuszott le. 3. Ha az ember az utcán egy hölgynek udvariasan köszön, és ez nem veszi észre. 4. Ha az ember azon pillanatban megy el valamely szálloda előtt, midőn a portás, valamely bérkocsi után élesen ujjai közé fütyül. 5. Midőn az ember egy hölgy terméből távozva udvariasan ajánlja magát, és az ajtónál a szőnyegbe kijáruhatlanul belekeveredik. 6. Ha az ember harminczfoku hőségben nagy keservesen felfárad a negyedik emeletbe egy ismérő-séhez, s itt tudja meg, hogy az időközben az ötödik emeletre ment lakni. 7. Ha az ember kalapját a szél elviszi, a kalap polkát tánczol, és az embernek galoppban kell utána futnia.

** A Sandwich-szigeti nők ezen énekkel sirátják meghalt férjeiket: Meghalt az én uram és barátom; — Barátom az éhség idején; — Barátom a szárazság idején; — Barátom a nyomor napjaiban; — Barátom esőben, és szélben; — Barátom a nap heve alatt; — Barátom a jég-hidegben; — Barátom a vad viharban! — Barátom a csöndes időben; — Barátom a nyolcz tengeren! — Ah! Ah! oda van legdrágább barátom és soha sem tér vissza!

** Bécsben 500 író van. Pesten mintegy — 10,000.

** A párisi Figaro szerkesztője közelebb munkatársainak nagy táncvizigalmat adott. A pesti szerkesztők — jegyzi meg valaki, nem adnak ugyan munkatársaiknak táncvizigalmat, hanem azért ezek mégis úgy tánczolnak, a hogy ők húzzák.

** Capo d'Istriában a kincstári sóraktárból 395 mázsa só loptak el — egy éj alatt.

** A kafferek, halálos betegeiket az erdőbe viszik, hol egy korsó vízzel magukra hagyják. A vadak azután élve halva fölemésztik őket.

** A zsarnokságról emlékezetes Valentinianus római császár és Saib indiai szultán annyira féltek az emberektől, hogy ragadozó állatok által őriztették magukat. Az előbbi két nőmedvét fektetett alvószobája ajtaja elé, az utóbbi pedig két ezüstlánczra vert tigrissel őriztette palota bejárást.

** Hornban (Alsó-Austria) egy öreg ember jelenté magát a hatóságoknál, hogy kedvesét 1816-ban vízbe fojtotta. A lélekfurdalás vitte rá, hogy 44 év előtt elkövetett, s eddig titokban maradt bűnét önmaga fölfedezze.

** A bukaresti magyar ujság, a Havi-szintársulatnak bukaresti első föllépése, és a Hunyady László lelkes fogadtatása emlékeül, a bukaresti román nemzeti színház rajzát küldte meg előfizetőinek. Ugyanazon számában rossz neven veszi Jekelfalussynak, hogy a Lammermoori Lucia adatasakor Edgard szerepét olasz nyelven énekelte, mely körülmény a derék románokban is visszatetsést keltett.

** A Java-szigetiek akképen fogják a tigrist, hogy egy nagy vaslécz-kaliczkát, mely egy nagyobb és kisebb rekeszre van osztva, az erdőbe kitesznek. A nagyobbiknak bejárása csapó-ajtóval van ellátva. A kisebbikbe egy fiatal kecskét tesznek. Ennek siralmas mekegése oda csalja a tigrist, s ez miután semmikép sem bír a prédához férni, végre a nagyobbik rekesz nyílásán berohan, mire annak csapó-ajtaja mögötte bezáródik.

** Egy vasuton utazó úr annyira boszantá utitársait szakadatlan erős köhögésével, hogy azok egyike végre megszólamlott: „Íszonyu köhögése van önnek.“ — „Orvosom ellenkező véleményben van, — viszonzá a köhögős ur, — az ugymond, még sohasem látott ily gyönyörű szabályszerűséggel kifejlődött köhögést.“

** Különös történet Toulouseból. Egy delnő bizonyos ház első emeletén lakott, melynek ablakai egy mulatókertbe néztek. Egy napon kis időre távozáván szobájából, írószekrényét bezárta, kulcsát azonban rajt hagyta, mert elégnek tartotta, hogy a szoba bezárt ajtajának kulcsát magával vigye. Visszatértekor az írószekrényt felnyitva találta, s vizsgálat után észrevette, hogy abból 2 huszfrankos, 1 ötfrankos, és 1 egyfrankos pénzdaráb hiányzik. Ki járhatott a szobában, a zárt ajtón keresztül? Az ablak is vasrostélylyal volt ellátva, és sehol sem volt valami nyoma a betörésnek; azonban a butorok közt észrevehető volt némi rendtelenség, s végre is az írószekrény nem nyílhatott fel magától. A delnő még erősen tépelődött, midőn az ablaka alatti kertből hangos nevetést hallott, és felkiáltásokat: „Ah, a tolvaj, hol lophatta mindezt?!“ kiáltá több hang. Delnőnk lesietett, és kérdé: „Hol van a tolvaj?“ — „Itt van“ válaszolt a vendéglős. — „Őriztesse csak jól mig rendőroket hozatok.“ — „Az fölösleges.“ — „De hát miért?“ — „A rendőrség nem fogná őt el. Itt van a mit öntől ellopott. A mi a tolvajt illeti, ő már lánczain van.“ — „Hol?“ — „Ott, fent.“ És a vendéglős komoly képpel mutatott egy majomra, mely meglánczolva egy karón mászkált, és majom modra gyöngéd fogvicsorgással mosolygott delnőnkre. Negyedórával előbb leszabadulván lánczairól, a házfalán fel az ablakhoz, s ennek rostélyain át a szobába mászott. Felnyitotta az írószekrényt, s mint a nem majom-tolvajok szokták, megrakodott annak tartalmából. Annyival azonban mégis különben viselte magát ezeknél, hogy nem vitt el minden pénzt.

** Midőn közelebb a japáni követség San-Franciscoba érkezett, két francia delnő is óhajtott megjelenni a japán hajón, azonban elutasítottak, mert csak férfiaknak volt megengedve oda belépni. Hogy hát czélt érjenek, férfiruhába öltöztek, s így be is bocsáttattak. A mig csak beszéltek, nem ismertettek fel, azonban mikor távozni készülvén, a japán admirálnak kezüket nyujták, annak ajkain valami sajátságos mosoly jelent meg, s utasítást adott egyik segédének, menjen le cajú-

tejébe, s onnét, hajtóket, karpereczeket, s egyéb a női piperéhez tartozó ékességeket hozzon. Mind-ezeket a hölgyeknek átszolgáltatta mondá, hogy neki lehetetlenség egy hölgy kézszorítását azonnal fel nem ismernie.

** Egy párisi színigazgató közelebb valami új darabot kapott elolvasásra, mely úgy megtetszett neki, hogy elhatározta rögtön előadni. Kedden olvasta a kéziratot, s vasárnap kellett volna már lenni az előadásnak. A szerepek gyorsan kiosztatnak, a színészek nyakrafőre tanulnak, csak a hős állítja, hogy neki lehetlen ily rövid idő alatt szerepét betanulni. Az igazgató átlátja a lehetetlenséget, s azt mondja a hősnek, hogy csak három felvonást tanuljon be. Az előadás estéjén, mikor a negyedik felvonásnak kezdődni kellene, az igazgató kijelenteti a rendezővel, hogy a hős hirtelen megbetegedett, mi azonban nem gátolja az előadás befejezését, miután egy másik művész ur is betanulta a hős szerepét. A helyettesítő föllép és a közönség meglehetősen hagyja el a házat, dicsérve darabot és igazgatót, ki annyira gondos, hogy minden szerepet két színész által is betanuljat. A francziák, kiváltkép a mi a komédiákat illeti, igen ügyes emberek.

** Egy berlini asszonyság, férjével összepörölvén, mikor ez hazuról távozott, magára zárta az ajtókat, s egy diván alatt mindenféle könnyen éghető holmit összehalmozván, azt meggyújtá, s azon szándékkal, hogy magát elégesse, a divánra feküdt. E szándéka kétségkívül sikerül is, ha az ajtóeresztékeken kitóduló füst gyanut nem költ a ház többi lakóiban, kik betörve, már eszméletlenül találták őt a mindenütt égő szobában.

** A porosz kormányzó herczeg a berlini közelebbi katonai hadgyakorlat alkalmával, hirtelen megszilajodott lováról leesett; baja azonban nem történt.

** Milanoban egy iparlovag valamelyikopera előadásán észrevett az egyik páholyban egy ragyogó szépségű grófnét, s annak nyakán egy még ragyogóbb arany nyakéket. Hamar kerített színházi szolgálja-egyenruhát, s benyitott a grófné páholyába, mondván, hogy a primadonna a második felvonásban mint herczegnő fog szerepelni, de saját nyakláncza elszakadt, zavarában nem tud mást tenni, mint a grófné szívességéhez folyamodni, és levelében, mit általa küld, a grófnét ékszere át-kölszönzésére kéri. A delnő hitt az iparlovag koholt levelének, és ékszere oda van.

** Még most is olvashatni egyes körülményeket azon lelkesedéstről, melyet Hunyadi László bukaresti első adatása keltett. Egy levelező többek közt írja: „... Egy öreg franczia direktor így nyilatkozott: Erkelnek e műért rögtön hála-feliratot kell küldeni. Levassor, a román, olasz, franczia színészek és színésznők rohantak a kulisz-szák mögé, össze-vissza ölelték a kedves magyar vendégeket. A csarnokokban, társalkodási termek-

ben, páholyokban stb. csak örömfelkiáltást lehetett hallani.“

** Rommerskirchenből írják: Egy szomszéd földbirtokos leánya, egy itteni szegényebb férfival jegyet váltott, s minthogy nagykoru volt, szülei pedig a házasságába egyezni nem akartak egy idő óta itt lakott férje rokonainál. A házasság iránti lépések már meg voltak téve, midőn ma a leánya a templomból kilépve, markos férficsapat által körülfogatott, s minden ellenkezése és kiáltozása daczára felkaroltatván, kocsiba tétetett, mely vele sebesen elhajtott. A leány szülei házához vitetett. Vőlegénye a hatóságok közbenjárásáért folyamodott, ennek megérkezése előtt azonban jegyesének sikerült szüleitől megszökni, s most ismét vőlegénye rokonainál van. Elrabló megint ki van küldve, hogy őt szüleihez vissza vigyék.

** Pulszky Ferencz, mint a Wanderer írja, családjával együtt Turinba tette át lakását (M. S.).

** Az angol királynő férje a Londontól nem messze fekvő Wolwichban letette a „Dramatic-college“ alapkövét, mely intézet adományozások útján létesült, elaggott szegény színházi tagok és családjuk számára. A telek ajándék; e mellett színházbérlők, színészek és műbarátok tetemes összegeket irtak alá; ezen buzgalom következtében már annyi pénz van együtt, hogy egy kerteszerű hely közepén 20 csinos, kerteskével körülvett, és egymással fedett oszlopos-tornáczczal összekötött házikót építettek, melyek mindegyike elég kényelmes két-három család befogadására. E mellett van egy külön játékhely továbbá két iskolai terem gyermekek, és egy olvasó terem öregek számára. A berendezés és kezelés költségei is jóformán fedezték már; minek nagy része egy árucarnok rendezése által szerzetett össze, hol London legkedveltebb színésznői vállalták el az árusnók szerepét.

** A Fidschi-szigetbeli nők, ha féltékenyek, akkép boszulják meg magokat vágytársnőjükön, hogy annak leharapják az orrát. Ennek következtében ott nagyon sok orrnélküli nő van.

** Robert franczia mérnök egy könyvet irt arról, miképen lehetne az Angolországot Franciaországgal összekötő, 7 mérföldnyi csatornára vasuti hidat építeni.

** Bonnba egy különös ember érkezett, ki 7—8 óra alatt arra tanítja meg igen olcsón az embereket, miképen készíthetnek maguknak szép, tartós, és hallatlan potom pénzbe kerülő csizmát.

** Az „Old. és társa“ kereskedőház régóta a legjobb hírben állt Londonban. A czég 150 év óta virágzik, és a legjelentékenyebb halcsont-üzletnek tartatott, vagyonát két millió fontra (20 millió forint) becsülték. A kereskedői erények a család egyik tagjáról a másikra szálltak, s a ház mostani örököse, egy még egészen fiatal szorgalmas ifjú, éjjel nappal szakadatlanul dolgozik az üzletben. Egyszerre elkezdik szerencsétlenségek érni a házat. Több hajó elsüllyedt, idegen kereske-

dőházak bukásai jelentékeny kárt okoznak a cégnek, — de mindennek daczára hajszálnyit sem vesz a jóhirű „O. és társa“ cég hitele senki szemében is. De az üzlet raktára leég, és az „O. és t.“ ház csődöt mond. A csőd rémületbe ejté az egész kereskedővilágot, melyből sokan voltak nagy vagyoni összeköttetésben, a megbukott előkelő házzal. A fiatal O ekkor eltűnt, s azt hitték utóbb, hogy megölte magát. Néhány nap előtt valami összekocczanás történt a Themseparti munkások közt. A rendőrség közbelépett, és a csendháborítókat elfogta. A kihallgattatásra egy a helyszínen volt fiatal munkás is megidézett tanuképen. A fiatal ember feltűnő illedelemmel és művelt modorban felelt a kérdésekre, úgy hogy a vizsgáló bíró, önkénytelenül eddigi életmódja iránt kezdé őt kérdezni. Most kiderült, hogy ő az eltűnt fiatal O . . . , s bukása óta mint rakparti napszámos dolgozik egész nap néhány schillingért. Ennyi becsvágy és önérzet megindítá a londoni kereskedőket, s csakhamar 300 font (30,000 forint) lett aláírva köztük a fiatal O. számára. Ez határozottan visszautasítá a pénzt, de nagy erőltetésre végre elfogadta, és az „O. és társa“ kereskedőcég bizonyosan nemsokára ismét fel fog virágozni.

** A budai sorsjegyek utóbbi huzásának legnagyobb összegét nem Hetsey k. a. nyerte, mint lapok híresztelék.

** Id. Dumas tengerészapródjairól kik őt foganatba vett „világutjában“ kísérik, írja egy párisi tárczairó: Épen hajójára készült, midőn egy szép reggelen jelenték neki „Emilie kisasszonyt a bellevillei színháztól“, és egy feszélytelen leányka belépett. A kisasszony előadta honnét jó és mit kíván; Bellevilleből jó, és változhatatlan szándéka oda többé vissza nem térni. Kéri a minden Dumask legidősbikét, hogy haladéktalanul csempészze őt be valamelyik közkedvességű párisi színházhoz. „Igen ám, arra idő kell; ez nem olyan csempészet, mit 24 óra alatt végbe lehet vinni“ viszonzá a nagy hatalmu dramaturg. — „Annak pedig mindjárt meg kell ám történni. Én a bellevillei színpadon egyáltalában nem játszom, s nem maradok ott egy óránegyedig sem.“ A védnök koczkáztatja a kérdést, hogy mért, az pedig, ki védencz akar lenni, mondja, hogy valahányszor ő arra az átkozott bellevillei színpadra lép, menten roszul lesz. Dumas, ki legelső scenirozó az egész földkerekségén, és színpadias szokásait az életben sem vetközi le, emlékezni kezd, hogy a Porte St. Martin hajóján, és egyéb kikötőiben a boulevard-tengernek a tengerészapródi szerepek csinos fehérszemélyek által töltenek be, s ajánlatot tesz a kisasszonynak, hogy nem akar-e hozzá tengerészapródu szerződni. „Hogyan, kérde örömeben felugorva a kiasszony önnek valamelyik új drámájához?“ — „Nem egészen, hanem majdnem,“ viszonzá a Monte Christo gőzös impresariója, s Monsieur Emilt, mint tengerészapródot azonnal

bevezeti a brigg személyzetének névsorozatába. Hogy Emil úr az átváltozáshoz hozzá szokjék, rögtön felruháztatott, és az egész világ látta azután, a mint félre vágott fekete bársony sapkájával kellemesen sétált.

** Stéger a londoni Her Majesty-színházhoz szerződtetett.

** Warsóban nagy hatással adnak „Jawnut“ című új lengyel dalművet. Szerzője Moniuszko.

** A különféle nyelvek száma, melyek a földön beszéltetnek 2523. Ebből Európára esik 587, Ázsiára 390, Afrikára 276, Amerikára 1264.

** A Great Eastern jun. 17-én indult ki a southamptoni kikötőből első amerikai utjára. A roppant nagy köd, és a jégtorlaszok, melyek ép most tolnak legnagyobb tömegekben észak felől, lehető elővigyázatra inték a hajó kapitányát. A hajó tehát lassan megy. Utja tán 14—16 napba is bele fog telni. Ez lehet oka, hogy csak 34 utasa akadt; ezek közt 2 delnő.

** Havi szintársulata egyre növekvő tetszés közt tartja előadásait Bukurestben.

** Örményországban szokás, hogy mindaddig, míg a család fejei, apa és anya élnek, az egész család a vagyon megosztása nélkül, együtt, s a családfő iránti határtalan tisztelet és engedelmességben él. Nem ritka eset, hogy egy nyolczvan éves patriarcha alatt három nemzedék is együtt él, melyben 60 éves fiak, 30 éves unokák és 12 éves dédunokák vannak. Egy-egy ily család sokszor 100 egyénből is áll. Mindenki a közös vagyon javára munkálkodik. A családfő halála után a legöregebb fiu lép helyére. A vagyon szétosztása csak az unokáknál kezdődik.

— A f. hó 2-án történt bécsi hitelintézeti sorshuzáson a következő számok nyertek: 3591 sorozatbeli (series) 74 szám nyert 250,000 ft; 2643 sorozatbeli 72 szám nyert 40,000 ft; 3947 sorozatbeli 72 szám nyert 20,000 fto.

** Lureau, párisi színész, negyedik emeleten levő lakása ablakaiból nem tudni miért, az utcára ugrott. Azonnal meghalt.

** Lamartine súlyosan megbetegedett.

** A párisi színházak, Jeromos herczeg halálának estéjén nem tartottak előadást.

** Bogyá Róza berlini szerepléséről sok dicsérettel emlékeznek a bírálók. Egy udvari hangversenyen is részt vett, mely alkalommal a kormányzó-herczeg elismerő levéllel, a herczegné pedig gyémántos karperecczel és melltüvel tisztelte meg.

** A fiatal Pálffy György gróf, ki a múlt évben a cs. kir. önkénytes huszárkatonák között szolgált, utóbbi időben pedig a pápa hadseregénél lépett szolgálatba, jun. 16-án Vitterboban meggyilkolva találtatott lakásán. A hir azt állítja, rablók gyilkolák meg.

** Párisban új színházat építenek „Théâtre du prince-imperial“ név alatt.

** Hamburgban egy ügyvéd bepörölte egyik pályatársát, mert utóbbi többször nyilvánította, hogy előbbi többizben arczul ütötte. Panaszló mondja: vagy nem igaz, hogy ellenfelem arczul ütött, s ez esetben mint rágalmazót megbüntettetni kérem; vagy igaz, mit be kell bizonyítania, s ez esetben kérem a törvényes kárpótlást. (Hamburgban egy arczulesapásnak 400 tallér az ára.)

** Az idei berlini lóversenyen Batthyány István gróf „Peeres“ lova is nyert.

** A Pr. Morgenpost úgy értesül, hogy az ifju Pálffy gróf nem orgyilkosság, hanem Odeschalchi herczeggel végbement párbaja következtében halt meg.

S Z I N H Á Z I S Z E M L E.

** Jun. 28. Az olasz operatársaság második föllépteül: „Norma.“ Opera.

** Jun. 29. „Liliomfi.“ Bohózat Irta Szigeliget.

** Jun. 30. Az olasz operatársaság harmadik föllépteül „Borgia Lucrezia. A színház szorokodásig tele volt, a vendégek megjelenésére viharos éljenek és taps némiták el a zenekart, s minden oldalról koszorúk hullottak a szinpadra és közönség közé. Mintegy 60—70 koszoru dobatott, többnyire magyar nemzeti-szinű szalagos, mindannyi egy-egy a köztetszést tolmácsoló felirattal. Tati k. a. alistánót, Graziani tenoristát, és Beneventano baritont ma hallottuk először. Graziani gyönyörű hangjával, Tati k. a. kifejező előadásával, Beneventano mindakettővel hatott. Azonban a jók közt legjobb volt a két föllépés után is közkedvességre jutott jeles La Grua k. a. Ő aratta a legzajosabb tapsot, és legmelegebb éljenzést. A czimszerepet éneklé és egyszersmind játszá is, oly jelesül, hogy azt a szavaló drámai művésznők is dicsőségüknek tarthatnák. Szóval a közönség már is aggódva gondol a napra, mikor a jeles vendégektől meg kellend válnia. A társaság igazgatója Salvi úr is kihivatott és magyar vendégszeretettel megéljenztetett, mely tisztességben az opera közreműködői megszámlálhatatlanszor részesültek.

** Jul. 1. „A bányarém.“

** Jul. 2. „Rigoletto“ volt hirdetve az olasz vendégekkel, azonban Varesi úr gyöngélkedése miatt, mint 28-án, ma is elmaradt, és közkívánatra „Borgia Lucrezia“ lett ismételve a jun. 30-ikihoz hasonló tele ház és lelkes tetszés mellett. Csak az gátolta sokak élvezetét, hogy vannak oly képzelődő urak, kik azt hiszik, hogy nagy gyönyörűségére vannak szomszédaiknak, ha ezek háta mögé állva, a szinpadon énekelte magán dallamokat

utándudolják, vagy legalább „charmant“ „superbe“ felkiáltásokkal kísérik. Az ily urak nem számíthatnak a „gentleman“ nevezetre, ha Párisból jöttek is, vagy épen — Londonból.

** Jul. 3. Szabó Kristina k. a. vidéki színésznő föllépteül: „Könyves Kálmán.“ Dráma, 4 felv. Irta Jókai Mór. A vendég kisasszony Ingoli szerepét igyekezett játszani. Örvendetes jelenség, hogy a földszinten, mint egyidő óta gyakrabban, néhány vászonruhás falusi pórt is láttunk.

— Jul. 4. Az olasz társaság ötödik vendégjátékul: „Rigoletto.“ Dalmú, zenéjét szerzette Verdi. A czimszerepben a jeles Varesi mutatta meg, mint kell Rigolettot előadni, hogy igazi drámai alak legyen.

MAGYARÁZATA

a mai számunkhoz mellékelt divatábráknak.

Alter Antal divatkereskedéséből.

Mellékletünk derékszabás rajzát mutatja be a legujabb s legjobb modorban. Ezen a lebbentyű, mint a rajzon is látható, egy darabból van a hátrésszel. Diszítménye zsinór és sujtás. Csatok helyett ezüst vagy zsinórgombok alkalmaztatnak.

G A L A M B P O S T A.

Felhők között. — A virágos kert. — Szebb a rózsá mint a jáczint. — Légy feledve. — Soha nem feledlek. — Aköny. — Anyám emléke. — Bátor Opos. — Berzsenyihez. — Dalolhatnék. — Mátyás ítélete, — költemények, és

„Mit gondolt a kis Eszti?“ — „A sógor boszuja“ — „Hitves és barát?“ — „Nem mindig annak van igazsága, a ki nem harmadik“ — prózai dolgozatok nem adhatók.

„Nem hittem én azt sohasem“ — igen is naivnak tartjuk. Különböen egyes számmal lapunkból semmi áron nem szolgálhatunk.

— Kiknek a czimszervevényen hibásan volt april—jun. lenyomatva, azoknak eddig az új folyam számainak küldésével válaszoltunk. Egyébiránt minden kiadói vagy még érthetőbben: — expeditori ügyben ne a szerkesztőhöz, de egyenesen a kiadó-hivatalhoz méltóztassanak cizmezni a jeveleket.

A „Vészhangok“-ra legutóbb előfizettek: Miskey Németh Mari ivén: Miskey N. Mari, Hamvassy Imréné, b. Splényi Henrik, Eöry Károly, Miskey Ferenczné, Delney Imre. Összesen 6 példány. — Továbbá külön iveken: Luchkovicz Gáborné, 3 péld. Török Sándorné. Országú Luiz. Dr. Vári Szabó János.

Igazítás. Lapunk mult számában „Találkozunk“ czimű vers 4-ik szakaszának 6-ik sorában „haladva“ helyett „halódva“ olvasandó.

Szerkeszti: **Vajda Janos.** — Kiadja: **Heckenast Gusztáv.**

Pest, 1860. Nyomatott Landerer és Heckenastnál. Egyetem-utca 4. s. a.